

„În locul sentimentului public dezinteresat avem pasiuni politice, în loc de opinii avem rivalități de ambiții.”

- M. Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 696
23 - 29 octombrie 2024

Șantajul opțiunii nucleare...

Cezar Adonis
Mihalache

S-ar putea ca și bancurile cu evrei să fie nevoie a fi rescrise... Nu doar tratatele de pace ale zilei de mâine... Pentru că, în momentul în care părți din Europa vor considera, unilateral, ca fiind necesar, pentru propria lor securitate și chiar existență, să întoarcă „armele”, evident, la modul, nici măcar figura-

„nucleară” în configurația post război rece a lumii, nu era suficientă, acțiunea ulterioară, de înlocuire „tactică” a amenințării cu șantajul de a-i fi asigurat statutul de membru NATO, dar nu ca simplă parte, ci prin garantarea unei poziții clare și unice de exportator de armament, ar fi trebuit să ducă la o reșezare a disponibilităților de a fi părți în războiul altora. Iar dacă aceste amenințări și șantaje în rafale nu erau suficiente,

itate ca Ucraina să (re)devină stat nuclear (intrând din nou în „clubul” țărilor ce dețin arma atomică) nu trebuie trecută cu vederea. Pentru că, în condițiile în care armata ucraineană (ucraineano-internațională) a fost sprijinită să efectueze acțiuni tot mai incisive de incursiune militară în spațiul inamic, exersând, prin preluările de tehnică și instalații, adevărate operațiuni de comando, s-ar

tiv, ci de-a dreptul utopic (căci, la cât de demilitarizată va fi fost Europa în acești ani de război sub șorțul de kibbutz de ajutorare al aceluia ce mâine s-ar putea să nu te lase să mai trăiești, cel puțin nu ca până acum, nu vor mai fi poate arme de întors), când se va scrie, așadar, prima anexă de tratat a actualei configurații de front, s-ar putea constata că nici măcar bancurile evreiești nu vor mai putea „descrie” cinismul situației distopice a Europei de mâine. O Europă care s-a fragilizat, s-a vulnerabilizat, pentru a ajuta umanitar un stat care, în continuu, a șantajat-o... Doar că, făcând-o sub acoperirea de kibbutz, nimeni nu a putut să o conștientizeze mai mult decât i se permitea de la Bruxelles.

Și totuși, ziua în care Kievul s-a răstît la „unchiul Sam”, avertizându-l că Ucraina ar putea să-și dezvolte propriul arsenal nuclear (!), ar fi trebuit consemnată ca ziua în care războiul declanșat de invazia Moscovei s-a încheiat din perspectiva NATO-UE. Sau dacă o asemenea avertizare, cu adevărat

precizarea comediantului-comandat că Ucraina poate produce (a se înțelege, deja!) armament în valoare de 20 miliarde de dolari pe an (calendaristic, fiscal sau „an de război”?!), dar poate acoperi din propriile resurse financiare doar o producție de șapte miliarde, ar fi trebuit să pună imediat în discuție ajutorul militar acordat Kievului. Și nu doar din perspectiva locurilor unde Ucraina are resursele necesare pentru a produce armament într-o valoare pe care poate țări membre UE nu și-o permit, ci și al modului de gestiune al acestor posibilități. Proprii și primite. Inclusiv al motivului de a folosi doar o parte din propria producție de armament pentru război, bazându-se mai mult pe ceea ce primește ca donații și sprijin militar? Și, de fapt, cât din armamentul primit este consumat pe front și cât... stocat? Sau poate chiar copiat în fabricile care ar trebui să asigure producția de armament pentru întreaga alianță după aderarea la NATO, așa cum cere comediantul-comandant.

Dar nici amenințarea lui Zelenski privind posibil-

putea pune întrebarea dacă nu cumva Kievul este gata să ducă aceste acțiuni la un alt nivel?... Sigur, este puțin probabil să ajungă atât de adânc în infrastructura și logistica militară a Moscovei încât să preia o instalație nucleară rusească pentru a avea asul necesar șantajului cu statutul de parte în clubul deținătoarelor de arme nucleare... Pentru a i se da dreptul de a produce și exporta armament fără a fi luată la întrebări la nivelul organizațiilor internaționale... Dar mutarea de către Putin a unei părți din arsenalul nuclear rusesc în Belarus i-ar putea oferi piesele de șah necesare. Pentru că incursiunile comandourilor sale în Belarus ar fi oricum mult mai facile decât cele în spațiul rus...

Or, din aceste perspective, se poate considera că războiul s-a schimbat deja, nu?! Iar amenințările lui Zelenski la adresa Alianței NATO și a Statelor Unite trebuie privite așa cum sunt... Cele mai grave de după războiul rece...

Importanța democrației...

Mihai
Vintilă

Democrația este fundamentul societăților moderne și un principiu esențial pentru construcția unui viitor stabil și prosper. În contextul geopolitic actual, importanța democrației devine cu atât mai evidentă atunci când ne concentrăm asupra vecinilor României. Țările din jurul nostru, fiecare cu istoria și specificitățile lor, trec prin procese complexe de tranziție democratică care nu doar că influențează soarta lor, ci și stabilitatea și prosperitatea întregii regiuni. În ultimele decenii, Europa de Est a fost martora unor schimbări majore. În timp ce unele state au reușit să își consolideze instituțiile democratice și să integreze valorile europene în politicile lor, altele se confruntă cu provocări severe, inclusiv tendințe autocrate și un recul al libertăților fundamentale. Stabilitatea acestor țări nu este doar o problemă internă, ci o chestiune de interes regional, având implicații directe asupra României. Un exemplu relevant este Ucraina, care a trecut printr-o perioadă tumultuoasă de la Euromaidan și anexarea Crimeei de către Rusia. Această țară demonstrează cum dorința de democratizare și integrare europeană poate fi o forță motivațională puternică, dar totodată și o țintă pentru regimuri autocrate externe, cum ar fi Federația Rusă. Inclusiv în România, sprijinul pentru democrația ucraineană este perceput nu doar ca o solidaritate cu un popor vecin, ci și ca un act de protecție a propriilor valori fundamentale. Stabilitatea Ucrainei, în contextul democrației, are un impact direct asupra securității naționale românești. Din păcate ultimele tendințe autocrate ale președintelui ucrainian Zelenski ne fac să ne îngrijorăm de acest drum, mai ales că el este dus prin ruinele unui război de apărare.

Republica Moldova se află într-un moment crucial pe drumul său către democratizare și integrare europeană. Aflată la răscruce de drumuri, cu influențe atât din est, cât și din vest, Moldova se confruntă cu provocări consistente legate de corupție și instabilitate politică. Mișcările populiste și tendințele autoritare din regiune pun în pericol progresele realizate în domeniul democrației. Implicarea României în sprijinul procesului democratic din Republica Moldova este vitală, nu doar dintr-o perspectivă istorică și culturală, dar și din considerente strategice. O

Moldovă stabilă și democratică ar reprezenta un avantaj semnificativ pentru securitatea națională românească. Recențul referendumul pentru integrare europeană este doar un pas. Adevăratul pas trebuie făcut în mentalitatea moldoveanului de rând care din păcate este încă mult corodată de mitul URSS și de influențele propagandei rusești. Poate, ridicarea nivelului de trai va atenua, în timp, aceste tendințe. Tendințele recente din politica sârbească, inclusiv concentrarea puterii în mâinile unui număr restrâns de lideri și limitarea libertății presei, ridică semne de întrebare cu privire la viitorul democratic al țării. Protestele din 2019 și 2020, cu cereri de transparentizare a guvernării și îmbunătățirea condițiilor democratice, au arătat că cetățenii sârbi își doresc o schimbare. Acest lucru demonstrează că, în ciuda provocărilor, există un potențial semnificativ pentru consolidarea democrației. România, prin intermediul organizațiilor neguvernamentale și al inițiativelor civice, poate contribui la sprijinirea acestor eforturi și la facilitarea dialogului constructiv.

Pe de altă parte, Bulgaria și Ungaria oferă exemple de democrație în derapaj. Aici, tendințele autoritare și populiste amenință nu doar stabilitatea acestor țări, ci și cea a Uniunii Europene, din care fac parte. Aceste derapaje sunt o confirmare că democrația nu este o valoare garantată, ci una ce necesită efort constant pentru a fi întreținută. România, ca partener regional, are responsabilitatea de a observa și de a reacționa față de aceste evoluții. Într-o lume interconectată, destabilizarea unei țări poate avea repercusiuni în întreaga regiune, inclusiv în interiorul granițelor naționale. Importanța democrației la vecinii României este evidentă în contextul provocărilor din domeniul securității, economiei și stabilității sociale. O regiune democratică, în care cetățenii au acces la drepturile fundamentale și la procesele decizionale, este mai rezistentă la crize, fie ele economice, politice sau sociale. Stabilitatea politică contribuie la un climat favorabil investițiilor externe, esențial pentru dezvoltarea economică. Este esențial ca România să își joace rolul de lider regional în promovarea valorilor democratice. Acest lucru implică nu doar sprijin politic și economic, ci și o abordare empatică și înțelegătoare față de provocările cu care se confruntă vecinii noștri.

De parcă n-ar fi fost destul...

Ion
Măldărescu

De parcă n-ar fi fost de ajuns politicile antinaționale și antisociale, implementate incisiv de organisme globaliste și de toate guvernările postdecembriste, responsabile de distrugerea economiei românești, iată asistăm și la genocidul fără arme, asupra poporului român și asupra șeptelului din țara noastră. De parcă n-ar fi fost de ajuns repetatele trădări de țară ale actualului chiriș de la Cotroceni, cel ce a semnat pactul cu diavolul pentru

îngropați în viață fiind și, mai nou, peste 230.000 de oi au fost gazate și/sau îngropate de vii (discret).

De ce numai la români se întâmplă asta? Iată însă că răbdarea are limite, nesupunerea civică fiind dreptul fiecărui cetățean al țării atunci când guvernul comite crime împotriva vieții lui. Niște ciobani curajoși și sperați că li se ia sursa de hrană de la gură au pus mâna pe ciomege și i-au alungat pe asasinii veniți să le ia oile. Și au reușit ! Bravo lor ! Se poate! Desigur, toate aceste atrocități s-au „întâmpat” și se „întâmplă” sub

din actualul guvern dâmbovițean e slugă multiplă: a senilului de la Washington, a paparudei Kamala de origine indiano-jamaicană, a Ursulei-vrăjitoarea, escroaca vaccinurilor și călătoare pe coada măturii și viitoarea „împărăteasă” a Europei, a criminalului de război Netanyahu... deci un fel de sluga tuturor supusă oricui altciuva decât poporul român.

De parcă n-ar fi fost suficientă trădarea de țară și asasinarea regnului animal din România, actualul Șef al Statului Major al Armatei Române a cerut cedarea

potriva celor răsculați... doar nu suntem de-ai lor. Așa s-a întâmplat peste tot unde trupele americane au atacat țări precum Irak, Libia, Siria... Din Vietnam și Afganistan au plecat cu coada-ntr-o picior. Nu le-a ieșit pasența. De ce n-ar putea fi și în România la fel ? Pentru că nu avem conducători patrioți, doar papagali multicolori lipsiți de orice urmă de respect pentru Națiunea Română.

Ruși au fost și sunt arătați ca agresori pentru că și-au recuperat Crimeea, i-au apăra pe rușii din zonele cadonite statului artificial Ucraina pe timpul U.R.S.S.,

„Democrația” Maidanului matroanei Victoria Nulland – din „întâmplare” înstelată cu șase colțuri – care și-a vârat coada murdară și a dat frâu liber Regimentului „Azov” (Полк «Азов») integrat ca regiment al Gărzii Naționale Ucrainene, să comită crime de război cu iz nazist și, mai nou, cu aspect genocidal israelian. Desigur, pentru faptele comise, „tot rușii sunt vinovați!”. Vezi bine, Doamne, americanii ar fi „ușă de biserică” de parcă crimele lor comise de-a lungul deceniilor ar fi altceva decât fața hidoasă a războaielor lor de agresiune.

Revenind la oile noastre, dacă poporul român vrea să mai existe, va trebui să-și activeze simțul de supraviețuire, să reacționeze împotriva agresiunilor externe și a atentatelor de exterminare a românilor, împotriva manipulatorilor „Marii Resetări”, precum Klaus Schwab, Bill Gates & Co. și a cozilor de topor autohtone. Trădători de țară cățărați la conducerea României au purces cu metoda la dizolvarea statului istoric și tradițional român prin inocularea unor strategii globaliste dezastruoase, a unor identități de factură destabilizantă, dovedind că sunt asasini plătiți să decimeze poporul român prin tot felul de mijloace! „Săracă țară bogată!” După decenii de condamnare și re-condamnare de către Institutul Gestapo-N.K.V.D.-ist I.N.S.H.R.-E.W., Radu Gyr ne cere din nou să ne trezim, altfel vom dispărea ca Națiune. Hasidicii și ceilalți „înstelății” cu șase colțuri abia așteptă să dispărem, ca să se instaleze: „Nu pentru-o lopată de rumena pâine,/ nu pentru pogoane,/ ci pentru văzduhul tău liber de mâine,/ ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!// Pentru sângele neamului tău curs prin șanțuri,/ pentru cântecul tău ținut în piroane,/ pentru lacrima soarelui tău pus în lanțuri,/ ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane! [...] Ridică-te, Gheorghe, pe lanțuri, pe funii!/ Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane!/ Și sus, spre lumină din urma-a furtunii,/ RIDICĂ-TE, GHEORGHE, RIDICĂ-TE, IOANE!”.

a ne arunca într-un război care nu este al românilor, haosul continuă. De parcă n-ar fi fost destul că „guvernele mele” (ale aceluiași chiriș-monstru – n.a.) au distrus Țara „Pas cu pas” lăsând să fie jefuită de tot și de toate, drogatul Cîțu a împrumutat zeci de miliarde de euro, banii împrumutați s-au „volatilizat”, iar infractorul s-a pierdut „ca măgaru-n ceață”, oalele sparte le plătește tot cetățeanul. De parcă n-ar fi fost destul că actualul prim ministru a îndrăznit să umble la rezerva de stat, vrea să mute rezervele alimentare ale poporului român, în altă țară... De parcă n-ar fi fost destul că matusalemicul Mugur Isărescu a dus aurul României în U.K. – pentru siguranță, zicea el – Guvernul României, persistă în prostie. Polonia, care a comis în trecut aceeași greșală, acum o repară; își aduce aurul acasă... România, NU! De parcă n-ar fi fost destul că „minciuna stă cu guvernele la masă!”, milioane de păsări au fost exterminate, motivându-se o „gripă aviară” inexistentă. De parcă n-ar fi fost destul cu păsările, zeci de mii de porci au fost omorâți sau

oblăduirea tuturor guvernărilor postdecembriste, acum, sub cea ciolacheistă actuală, mai rău decât oricând. Nația Română a fost adusă în postura turmei de oi mânăta spre abator. Recent, purtătorii cu vorba de la guvern au re-inventat, au redescoperit gripa porcina în județul Olt, urmarea înscriindu-se în același plan criminal de distrugere a poporului român, plan menit să aducă Foamete, Război și Moarte !

De parcă n-ar fi fost destule toate cele enumerate, noua Uniune Sovietică (a se citi Uniunea Europeană) continuă să-și impună dictatura asupra statelor „membre”, cerându-le să subordoneze propriile legislații legilor-fără-de lege ale Unchiului Sam, ale Turnului Babel de la Bruxelles, să nu-și mai respecte propriul act fundamental al statului – Constituția – iar națiile să fie înghițite de balaurul „Marii Resetări” și de interesele străine distructive. Ungaria și Polonia, state conduse de conducători patrioți nu au permis agresorilor U.E. să le dicteze în propriile lor țări. Respect !

Primul halebardier

comenzii armatei Țării (o mână de cetățeni ai României îmbrăcați în uniformă militară – resturi ale Armatei Române de altădată) trupelor de ocupație americane și ale N.A.T.O. Ba, după ce austriecii au ras pădurile seculare ale României, guvernării au dat acces „liber” urșilor în zonele populate de oameni. O formulă diabolică a aceluiași plan criminal. RoAlert e la modă pe litoral. Pericol dronelor căzătoare e la ordinea zilei. Se pregătește aruncarea românilor în malaxorul cârnii de tun al globaliștilor din războiul altora.

Desigur, ideea cedării comenzii armatei proprii nu aparține actualului Președinte al României, semnatar al Tratatului de trădare criminală cu Ucraina la Washington (al doilea după cel al lui Emil Constantinescu în 1997). Nu-l duce mintea, așa i-a sosit porunca de la Davos-Washington via Bruxelles. Raționamentul este simplu: când poporul român aflat în drum spre abator se va trezi, va fi prea târziu. Va fi un alt 1907... trupele de ocupație vor deschide focul nu împotriva Rusiei, ci îm-

ruși aflați sub ocupație și care au fost bombardați de ucrainenii instalați de Unchiul Sam după 2014. De fapt, războiul dintre Rusia și Ucraina atunci a început, pe timpul „Maidanului”. Ce-a căutat S.U.A. în coasta Rusiei? Așa și-au respectat promisiunile de la Malta. Încă actualul Președinte de la Cotroceni a fost de mai multe ori în Ucraina, dar niciodată nu a stat de vorbă cu românii aflați sub teroarea ocupației ucrainene, români care n-au voie nici să vorbească în limba maternă. Doar „respinsa” de C.C.R. a avut curajul să vorbească de asta și să alunge milogul care a insultat poporul român din Parlamentul României. Mutu’ tace. În România funcționează școli în limba ucraineană, „refugiații” primesc favoruri, nu drepturi, acestea fiind mai mari decât cele ale propriilor cetățeni.

De parcă n-ar fi fost destul că asasinatele teroriste fac parte din politica de stat a S.U.A. și Israel, rușii sunt declarați agresori pentru că își apăra proprii conaționali, dar americanii sunt, chipurile, apărători ai unei democrații S.F.

Dacă nu vaccinul îmbolnăvește și omoară, atunci ce și cine o face deliberat?!...

Maria Diana
Brăgaru

Cum scriu ceva neconform narațiunii oficiale, cum mi se atașează moț apelativul de „neună”. Dar vă spun din toată inima că aș prefera să fiu neună cu acte în regulă decât să am dreptate în ce afirm! Pentru mine ar fi o ușurare – ar însemna că nu există niciun pericol nicăieri și că neunia mea se poate trata. Că guvernele, al nostru și ale tuturor statelor, veghează la

Își mai amintește cineva cum „Plan Demoniu-mul” a încetat subit fix când Putin a trecut în Ucraina?! Cum a călcat cizma rusească granița, cum toți virușii Sarscov2 și urmașii lor, legitimi și nelegitimi, au crăpat! Au dispărut, s-au teleportat de pe a noast’ „planetă plată” în cosmos sau au trecut prin portalul din Bucegi într-o altă dimensiune, bunicu’ știe! Își mai amintește cineva de asta?! Nu!

Până să își trimită Putin armata spre Kiev,

oameni tineri care fac AVC-uri, infarct, cum de băbații sunt, în principal, mult mai afectați de boli cardiovasculare nedetectate care îi bagă în spital sau în mormânt, iar nu știm, iarăși nu observă nimeni! Nimeni nu face vreo legătură cu rezultatele studiilor de acum mai bine de un an și jumătate, care erau, atenție, prezente și pe site-urile oficiale FDA și EMA. Dar băgate bine în fundul internetului, ascunse prin zeci de link-uri, să fie găsite cu greu – dar erau acolo! Și

și nici măcar nu s-a dus la medic, deoarece era convinsă că vaccinul o scapă. Nu a scăpat-o vaccinul, a scăpat-o groparul în mormânt. A urlat țârgușorul de rumoare în octombrie 2021 pe tema femeii care a avut încredere completă în știință.

Dar evident ce spun eu e neună. Totul e perfect! Oh, să spunem ca e neună. Că sunt eu cu pluta pe valuri. Și atunci cum explicăm explozia numărului de morți?! Pentru că ceva tot este, iar dacă nu

lor?! Ați văzut vreun guvern din lumea asta care să centralizeze date, să facă comiții și comitete cu sarcina de a colecta date statistice, de a depista cauzele îmbolnăvirilor și a morților subite?! Ați auzit de curând de vreun concern care să fie obligat să nu mai folosească substanțe dăunătoare și care să fi fost obligat să plătească amenzi și daune celor pe care i-a îmbolnăvit și încă îi îmbolnăvește?! Așa o fi. O fi având eu mințile plecate și totul e roz. Deși în loc de un

bunăstarea noastră. Doar că în loc de bunăstare vedem boală, moarte și sărăcie. Sau mă înșel?! Creșterea excesivă a prețurilor la energie și carburanți e o metodă prin care guvernul se asigură că o ducem bine?! Să recapitulăm!

Liberalizarea prețurilor la utilități (gaze și electricitate) s-a făcut înainte de începerea războiului din Ucraina. Mulțumim, Ludovic Orban! Când a început cafteala între ruși și ucraineni ni s-au mai umflat încă o dată facturile. Chipurile din pricina războiului au bubuit prețurile. Doar că la noi bubuieră deja dinainte, când nu era decât afurisitul de Covid vinovat de toate. După Orban au venit Ciucă și Ciolacu, unul mai prost și mai slugarnic decât celălalt! Dar cine să își amintească cum ni s-au dublat facturile în mod conștient și cu toată intenția?!

toate televiziunile țipau ca NEvaccinații sunt dușmanii poporului, niște criminali. Niciun medic anti-vaccinist nu era primit într-un studio de televiziune, niciun jurnalist sau analist care punea întrebări de bun-simț nu a avut acces la publicul larg. Toți eram CIUMAȚI în ochii ălor! Voiau să ne bage la pârnaie pentru că puneam întrebări perfect justificate! Dar cum a ajuns kaghebis-tul la porțile Kievului, cum au început să apară informații în presa centrală că s-au îmbolnăvit cam mulți, că inclusiv vedete TV de pe la noi și din străinătate au „contactat” o boală autoimună (sic!), au făcut diverse forme de paralizii, atacuri de cord ori au căzut morți din picioare. Sau au făcut cancer. Bruscl!

Cum de în fiecare zi auzim de câte (cel puțin) o boală apărută peste noapte la persoane în floarea vârstei și fără dosare medicale grele, cum auzim de

studiile acelea spuneau, a naibii coincidență, că vaccinul a provocat exact ceea ce ni se prezintă astăzi drept „cazuri izolate” și „normalitate”.

Cum de state precum Marea Britanie sau Canada au lansat campanii de recompensare a familiilor celor care au murit subit sau au suferit efecte adverse grave în urma vaccinării, iar nu vrea nimeni nici să își amintească, nici să le recunoască temeiul!

Au închis însă re-pede robinetul, că și-au dat seama că vor rămâne ca Maja desnuda dacă continuă să admită că vaccinul avea mai multe efecte adverse decât beneficii. Pentru că da, și vaccinații au făcut forme urâte de covid. Cu toții știm cel puțin un vaccinat care și-a mai furat virusul deși făcuseră inocularile cu repetiție. Eu știu de o tută de la mine din oraș, care a contactat virusul după ce s-a vaccinat

recunoaștem că se întâmplă niște lucruri extrem de urâte, înseamnă fie că suntem orbi, fie că nu avem gândire critică, ori suntem căzuți în cap! Și ce să fie?! Calitatea scăzută a aerului, provocată de milioanele de hectare de pădure rase ca în palmă?! Deversările tuturor chimicalelor pe unde le-a venit unora și altora?! Zecile de teste nucleare făcute fără tam-tam, mai pe șest, în ultimele zeci de ani?! Să fie mâncarea și băutura pline de aditivi recunoscut dăunători, cancerigeni, care ne sunt îngămădite în mâncarea cea de zi cu zi?!

Ce fac instituțiile statale pentru a limita introducerea de conservanți, coloranți, aditivi, zaharuri, grăsimi hidrogenate în hrana noastră și a copiilor?! Ați văzut, ați auzit voi de vreo legislație nouă, care să împiedice marile concerne să otrăvească populația întru creșterea profitului

unicorn cu sclipici, pare a fi mai curând o broască râioasă, mare și verde, pe care toți încearcă să o mulgă, pretinzând că e vacă!

Leșind noi, în marș dictat, pentru a intra ei, pășind...

Cezar Adonis
Mihalache

„Tântica” aia a unchiului Sam mai avea să ne spună: „leșiți voi din casele voastre și lăsați-i pe ei să intre!”... Sigur, nu va trebui să le dăm și locurile de muncă... Pe ălea le păstrăm noi pentru a face bani pentru ei, că, vorba aia, tot ne va face unchiul Sam „onoarea” să trudim (că avem unde să muncim, nu-i așa?!), chiar până dincolo de bătrâneți. Dar, mai ales, să plătim pentru această „șansă”. Prin taxe și impozite tot mai mari... Prin contribuții de asigurări, tva-uri și impozite pe profit... Toate pe dreptul nostru de a munci; pentru alții... Pentru că și un leu rămas după toate aceste impuneri reprezintă un câștig dat de ei pentru dreptul pe care îl „avem”: de a lucra. Așa că, să-i lăsăm pe ei în casele noastre, iar noi să ne vedem cuminți de locurile de muncă. Să muncim pentru a produce plus valoare (inclusiv financiar-fiscală) pentru alții. Ția pe care ni trasează unchiul Sam ca fiind prioritari ca angajament de susținere în țara noastră. Nu, nu românii noștri tot mai vulnerabili, nu cetățenii autohtoni sărăciți și împinși spre pauperizare personală, ci refugiații, având de acum protecția unchiului Sam. Și nimeni nu a întreat-o pe ambasadoarea Statelor Unite la București, de fapt, în numele căror prerogative se

amestecă în treburile interne ale unei țări, dând dispoziții despre cum trebuie tratați cetățenii. Nici măcar cei ai acelei țări, ci străini. Și nimeni nu a întreat-o de ce trebuie să mai acordăm atâta sprijin acestor refugiați când războiul de la ei durează deja de prea multă vreme pentru a-i mai considera în pericol imediat în țara lor. Dar cum nu am pus anumite întrebări când am deschis granițele țării (nu aidoma, ci mai larg ca în Decembrie '89!), astăzi, atât de mute întrebări nici nu se mai pot pune. Nu se mai pot pune, nu pentru că ar fi imorale, acide, incomode, „incorecte politic” față de ei, sărmanii tot mai nesărmani în raport cu noi, cei ajunși la statul de pauperizare al sărmanului zilei de mâine, ci pentru că va fi considerată poate o infracțiune... etică. O discriminare de rasă, de sânge, de nerăzboi... Căci nu va mai trece mult timp până să fim acuzați că-i discriminăm pe ucrainieni și prin faptul că nu suntem implicați într-un război ca ei, că nu curge sângele nostru, cum ar vrea poate destui, în locul sângelui lor.

Războiul din Ucraina s-a schimbat. Se desfășoară, nu neapărat sub o altă paradigmă, din perspectiva situației provocate de invadator, ci a devenit mult mai „vizibil”. Nu, nu se văd „mai bine” tranșeele și urmele șenilatorilor, acestea se văd la fel, dar, acum putem observa că zona de război a rămas în aceleași

limite-contur trasate de primele zile ale incursiunii ruse. Și a trecut destul timp din acest război pentru a avea curajul de a spune lucrurilor pe nume. De a trasa, pe harta Ucrainei, zonele de pericol imediat dar și pe cele de stabilitate. Chiar de prosperitate, dacă ar fi să facem un „opis” al mărfurilor industriale, al produselor agro-alimentare care au crescut și ca volum dar și la nivel de „sortimente”.

Poate că la începutul războiului, fiind sufocată de supraproducția (hibrid omg) de cereale, Ucraina trebuia ajutată să valorifice miile de vagoane cu grâne pentru a(nu)-și susține efortul de război. Apoi a fost „sufocată” de recoltele noi de cereale, care au crescut parcă în tonaj cu fiecare nou glonț tras pe front. Și s-au mai rostogolit din spre Ucraina, în mare măsură tot peste noi, fel și fel de produse alimentare, dar și materii prime. Noi și noi recolte care au apărut pe taraba solidarizării impuse. „Cumpărați voi să ne facem noi treabă! Războiul, nu pacea”. Și cum să mai vrei pace când economia ta merge atât de bine în spatele liniilor de front?! Când nu-ți mai plâng ochii pentru părțile de țară invadate, poate deja de o normalitate a cedărilor propuse la începutul războiului, ci, mai nou, din cauza tonelor de ceapă care, sufocând depozitele Ucrainei, trebuie consumate de alții. Or, privind în mod tranșant acest

cadru de țară în război, dar nu sub el, nu în cea mai mare parte a teritoriului ei, ar trebui să schimbăm și noi, dacă nu paradigma abordării, căci nu avem lideri să facă asta, măcar parte din nivelul de implicare imediată în vânzarea a tot ceea ce, pentru a nu sufoca Ucraina, ni se trimite și nouă.

Dar să protestăm și împotriva acestor impuneri ale ambasadoarei SUA, deloc întâmplătoare, de a ne asuma răspunderea și obligația de a continua să-i ajutăm pe cei ce nu mai sunt atât de striviți în neputința subzistenței. Dimpotrivă! În fond, nu de acum, ci de la începutul războiului, refugiații ucrainieni ar fi trebuit să meargă în țara lor. În partea de țară, oricum mai mare decât a noastră, chiar și așa „ciuntită” de câteva fleici azvârlite nevoii de a fi război. De ce să așteptăm ca unchiul Sam să ducă mai departe impunerea de acum? Nu doar prin noi și noi cifre ale numărului de ucraineni din România, cifre pe care ni le pune pe masă fără a avea măcar obrazul să lase instituțiile noastre să o facă, ci și prin ceea ce ne va fi impus în numele drepturilor tuturor celorlalți, dar nu ale națiunilor agresate prin astfel de impuneri. Pentru că, tot ceea ce a umflat unchiul Sam cu pompa unor presupuse discriminări făcute de noi, pe seama a fel și fel de etnici, se va relua. Căci, nu întâmplător a dat de o parte, deocamdată,

reproșurile vizând discriminarea Țiganilor, maghiarilor, evreilor, punând acum „pe tapet” problema ucrainienilor refugiați, deja apostilați drept victime a fel și fel de vinovății decise de unchiul Sam. Nu degeaba ne-a dat el și un împrumut financiar „militar” împovărat. Și nu întâmplător îl pregătește pe cel ce ne va strivi, prin creșterea sumei de fonduri ce va putea fi trasă de la FMI, la următorul împrumut de înrobire. Poate ultimul pentru noi în forma în care am reușit să ne achităm de atâtea și atâtea datorii. Bani de care nici nu ne mai pasă cum au fost folosiți, unde s-au dus, ce alte scursuri postsecuristice, prin alte „întreprinderi de export”, i-au primit și tocat ca noii nomenclaturisti ai vechiului perpetuu... Și poate nici nu va trece prea multă vreme până ni se va impune o altă asumare a unei vinovății fără vină... O vinovăție ce va fi transferată în seama noastră prin noi și noi asumări, plăți, susțineri, despăgubiri. Ba, poate ne vom trezi obligați în a-i face pe acești refugiați cetățeni mai egali între ei decât noi față de noi. Pentru a-i coloniza de drept aici. Pe ei, dar și pe toți ceilalți care tropăie peste noi de atâta timp că nici nu mai știm unde suntem noi. Ori unde avem dreptul de a mai fi... Unde mai putem pași fără a plăti pentru acest „favor”, de cetățeni încă aici...

„Economia? Ce-i aia?”, vorba politicianilor care cred că banii cresc în copaci...

Mihai
Vintilă

Ați observat cum politicianii, cu zâmbetele lor largi și discursurile lor pompoase, par să aibă un talent rar de a ocoli subiectele importante? Iar când vine vorba de economie, ei au o abilitate aproape supranaturală de a ne face să ne întrebăm dacă n-am lipsit cumva la ora de economie din clasa a zecea. Nu-i nimic, stați liniștiți, pentru că nici ei n-au fost acolo! Un lucru e cert: dacă ar fi vreodată o competiție pentru cine poate vorbi cât mai mult despre nimic, politicianii ar lua aurul, argintul și bronzul, și-ar pleca și acasă cu microfonul. Dar când vine vorba de economie – adică acea disciplină care ne spune cum să nu falimentăm – politicianii noștri devin poeți. Și nu poeți buni, gen Eminescu, ci mai degrabă poeți amatori, care scriu versuri pe șervețele de la „fast food”. Să începem cu începutul. Economia, ca idee, este despre bani – cum îi faci, cum îi cheltui, cum îi

investești și cum îi păstrezi suficient de mulți în buzunar încât să nu ajungi să-ți vinzi papucii pe OLX. Pentru politicieni, însă, banii sunt ca acele mărgelile frumoase pe care le-au primit în copilărie de la bunica: drăguți, dar nefolositori când vine vorba să-i pui într-un plan concret. Așa că, în loc să abordeze economia ca pe un subiect vital, o tratează ca pe un hobby, de genul „Ah, da, ne mai ocupăm și de asta... cândva!...”.

Austeritate sau... cine a mai auzit de economii? Un cuvânt care le stârnește transpirații reci politicianilor este „austeritate”. Pentru mulți dintre ei, austeritatea este ca dieta – sună bine în teorie, dar în practică implică prea mult sacrificiu. Așa că, în loc să taie cheltuielile inutile, ei preferă să imprime mai mulți bani. „Ce poate merge prost?”, se întrebă ei în fața calculatorului de stat. Cum ar zice un clasic în viață, „la ce bun să economisim, când putem să tipărim?”... Să fim sinceri, mulți politicieni tratează

bugetul național ca pe un card de credit fără limită. Cum ar fi să intrăm și noi într-un magazin și să spunem la casă: „Nu, nu, nu vă uitați la soldul contului meu, eu doar emit bani noi și revin mai târziu!”? Dar politicianii fac exact asta, iar noi, cetățenii, ne uităm la ei ca la niște copii care joacă Monopoly fără reguli, în timp ce economia reală arde în flăcări.

Ați observat că politicianii au mereu soluții miraculoase? Dacă îi ascuți cu atenție, ai putea crede că au o baghetă magică ascunsă în costum. „Vom mări salariile! Vom scădea taxele! Vom construi drumuri din aur masiv!” – toate acestea sună minunat, doar că micile detalii, cum ar fi „De unde vor veni banii?” sau „Cât costă aceste fantezii?” rămân niște întrebări fără răspuns. Dar hei, cine are nevoie de detalii când poți face campanie electorală?

Politicienii îți vor spune că ei au totul sub control. Dar când vine vorba de economie, controlul lor pare mai degrabă o piesă

de teatru comică decât o realitate bine gândită. Economia este, pentru ei, ca un balon de săpun – frumos la suprafață, dar complet fragil. Și cum era de așteptat, când balonul se sparge, aceiași politicieni se grăbesc să arate cu degetul spre alții. „Nu noi am greșit, ci criza mondială! Și, poate, mercurul retrograd...”

Politicienii adoră subvențiile. Subvenții pentru fermieri, subvenții pentru întreprinderi mici, subvenții pentru fabrica de unicornuri roz! Totul sună bine până când îți dai seama că, la un moment dat, banii trebuie să vină de undeva. Poate din taxe? Ah, dar nu putem crește taxele, că ne supărăm alegătorii! Rezultatul? Politicienii se învârt într-un cerc vicios, în care promit marea cu sarea, dar nu au nici barca, nici o hartă să ajungă acolo. Și noi rămânem să ne întrebăm de ce prețurile la benzină, pâine și (în curând) aer par să crească exponențial. Or, cum vedem viitorul economiei? Simplu: cu ochii închiși. Politicienii noștri par să fie convinși că, dacă

închid ochii și se concentrează foarte tare, toate problemele economice vor dispărea. Și poate că, în mintea lor, chiar dispar. Doar că, între timp, noi, cetățenii, continuăm să simțim greul fiecărei măsuri economice născocite din disperare. Un politician inspirat ar putea, poate, să consulte niște economiști. Poate chiar să citească o carte despre bugete, inflație sau orice altceva care nu sună a fantezie medievală. Dar de ce să facă asta, când e mult mai ușor să dea vina pe „contextul internațional”?

Nu trebuie să fim prea supărați pe politicianii care par să fi uitat de economie. La urma urmei, ei ne oferă constant un spectacol. Sigur, spectacolul implică banii noștri, viitorul nostru și, ocazional, chiar și șansa noastră de a ne bucura de o viață mai bună. Dar cine suntem noi să le stricăm bucuria de a se juca de-a economiștii?

Și, până la urmă, cum ar spune chiar ei: „Ce-i aia economie?”...